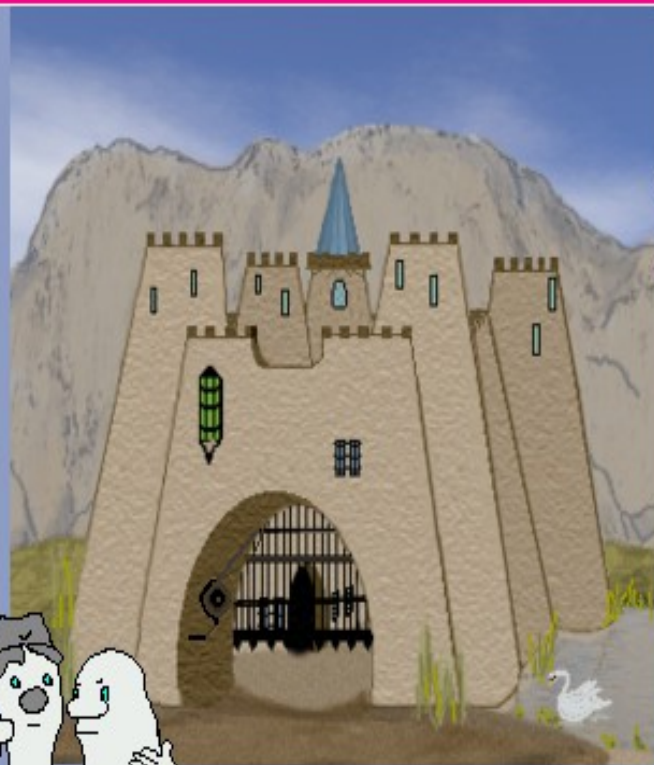

DYSLEXIE

+8

j a a r

HET SPOOK SLOT

P E T R A L O U I S E M U R I S

“Het Spookslot”

DYSLEXIE

**Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.**

Verhaal voor kinderen rond 8 jaar en ouder.

Zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl

Hoofdstuk 1... Bladzijde 3 Het spookslot

Hoofdstuk 2... Bladzijde 9 De verprutste taart.

Hoofdstuk 3... Bladzijde 18 Glitterlijm.

Hoofdstuk 4...Bladzijde 24 De spoken worden bang.

Streepje tussen een woord?

Lees het als één woord.

HOOFDSTUK 1

HET SPOOKSLOT

Er was eens een kasteel dat jaren leeg stond.

In dat kasteel spookte het.

Daar huisden drie spoken die het prima naar hun zin hadden.

Dat kwam omdat geen enkel mens in het kasteel wilde wonen.

Toch kocht iemand het kasteel.

Nu denk je vast dat dit verhaal over enge spoken gaat. Nee hoor, echt niet.

Het gaat over angstige spoken.

Zij zijn binnen bang voor vleur - muizen en
buiten bang voor storm en onweer.

Zij zijn bang voor alles dat beweegt.

's Nachts zijn zij ook bang.

Zij zijn erg bang in het donker.

Daarom huilen zij de hele nacht.

Dat is geen gehoor, je zou er bang van
worden.

Een tijd geleden toen zij op zolder
speelden en elkaar achter - na zaten,
ontdekten zij een vleur - muis.

In paniek vluchtten zij naar beneden
maar daar hing weer een spin.

Gillend van angst vlogen zij naar buiten
waar het stormde.

Omdat zij bijna weg waaiden
vluchtten zij weer naar binnen.

Zij hadden geen zin meer in een spel.

Zij waren veel te bang.

Op een dag zaten zij bibberend van angst
in een hoekje.

Opeens hoorden zij het gerammel van een
dikke ijzeren ketting.

De ijzeren poort werd omhoog gehesen.

Er liep een vreemdeling met koffers en tassen over de binnen – plaats.

Dat het een deftige man was zagen de spoken meteen.

De spoken hadden geen zin in bezoek.

Laat staan dat die vreemde man in het kasteel zou komen wonen.

Opeens waren zij hun angst ver - geten.

De man maakte alles schoon en sliep in het mooiste bed.

Tot hun grote schrik ging hij niet weg.

Het zag er naar uit dat de man in het kasteel wilde wonen.

Dat maakte de spoken boos.

Zij wilden liever alleen in het kasteel wonen.

Dus maakten zij plannen.

Zij wilden die deftige oude heer

weg - jagen door midden in de nacht extra hard te huilen.

Zij merkten dat het helemaal niet hielp.
De man snurkte veel te hard en sliep
lekker door.

Daarom probeerden zij hem overdag aan
het schrikken te maken.

De man kon hen niet zien.

HOOFDSTUK 2

DE VERPRUTSTE TAART.

Geen gekreun en geen ge - jammer hielp.

Na een tijd gaven de spoken het op.

De spoken vonden het fijn dat iemand bij hen was komen wonen.

Nu voelden zij zich veilig, zij waren niet meer zo bang.

Zij maakten 's nachts geen herrie meer.

Het werd heerlijk rustig.

Toch verandert dat vandaag.

Iemand schreeuwt buiten: "liefje, laat mij binnen!"

De spoken schrikken: "nog iemand?"

Zij zien dat de man haastig naar de ijzeren poort rent en die omhoog takelt.

– “Schatje!” roept hij verbaast.

“Ben jij er nu al? Ik dacht dat jij pas over een maand zou komen.”

– “Ik had geluk, iemand wilde mij brengen.

Wat ben ik blij dat ik er ben.

Is mijn kamer klaar? Ik wil even rusten.”

De spoken zweven om de dame heen.

Zij ziet hen niet.

Zij gillen heel hard: **“BOE!”**

De dame hoort hen niet.

Daar worden de spoken echt boos om.

Zij willen niet dat er nog iemand in het kasteel komt wonen.

De spoken maken die nacht extra veel herrie.

Zij slaan zelfs op de pannen.

Zij weten niet dat de dame oor - dopjes draagt, zij hoort helemaal niets.

De volgende dag staat de dame vroeg op.

Zij wil brood, koek en een taart bakken.

Algauw hangt er een heerlijke geur in het kasteel.

Je zou er trek van krijgen.

De spoken zijn ook in de keuken.

Zij zijn boos dat de dame er nog is.

Als zij even de keuken uit is, strooien zij zout en rozijnen over het brood - deeg.

Zij ver - stoppen het erin zodat de dame het niet ziet.

Dan zien de spoken de taart.

– “Die is nog niet af,” schreeuwen zij:
‘wij gooien er bedorven melk
bovenop!’”

Zij weten niet dat de bedorven melk
helemaal geen melk is.

Dat het room is weten de spoken ook niet.

Zij slaan op de taart zodat die goed
verprutst wordt.

Dan floept de keuken - deur open.

De keuken - deur kraakt erg hard.

De spoken schrikken zich een pukkel.

Van schrik springen zij in een kast.

De dame komt in de keuken.

Zij kijkt verschrikt naar de taart.

- “Waarom heeft hij de room er al
over - heen gedaan?

Dat had toch best nog even kunnen
wachten?

De taart is niet eens af - gekoeld.

Die grote bemoei - al!”

Omdat het een klieder - boel is spatelt zij
de room over de taart.

Daarna opent zij de oven en doet het
brood - deeg erin.

De spoken zijn erg blij want straks kunnen zij haar lekker uit - lachen.

Zij hebben alles on - smakelijk gemaakt.

Zij ver - heugen zich op haar vieze gezicht.

Stiekem hopen zij dat de deftige man en de dame ruzie zullen krijgen.

Wellicht verdwijnt zij dan uit het kasteel. Misschien vertrekt hij ook.

Dan zijn zij weer alleen in het kasteel net zo - als voorheen.

Die middag dekt de dame de tafel.

Zij snijdt het brood.

“Mm,” denkt zij: “hij had zeker trek in rozijnen - brood.

Ach, dat lust ik ook.”

Toch kijkt zij boos naar haar man als zij aan tafel zit.

De spoken vinden het vreemd dat het brood toch wordt gegeten.

Zij hadden het brood toch on - eetbaar gemaakt?

Gelukkig word straks de taart aan - gesneden dan kunnen zij eindelijk lachen.

Dat duurt erg lang.

De taart wordt niet aan - gesneden.

Die verdwijnt met een smak in de koelkast.

Want de dame is boos dat haar man zich overal mee bemoeit, toch zegt zij niets.

De spoken zijn teleur - gesteld over het brood en de taart.

HOOFDSTUK 3

GLITTERLIJM.

Als de tafel is af – geruimd, gaat de dame knutselen.

Zij legt van alles op de tafel.

Papier in alle kleuren. Viltten lapjes,

Bor - duur - garen, kraal - tjes en glitter - lijm.

De spoken willen de dame pesten daarom ver - zinnen zij iets.

Als zij even iets uit haar koffer wil halen, omdat zij iets is ver - geten, stelen de spoken de glitter - lijm.

Zij hebben nog nooit zulke mooie glitters gehad.

Zij weten niet eens wat je ermee kunt doen.

Zij denken dat het zalf is.

Zij vinden het zo geweldig dat zij elkaar ermee insmeren.

O wat hebben zij een pret.

Zij hebben zo een lol dat zij niet inzien dat zij van boven tot onder vol glitter - lijm zitten.

Glitter - lijm gaat er niet ge - makkelijk vanaf.

Bij spoken blijft het plakken die kunnen zich niet wassen of het eraf pulken.

Dan wordt het nacht.

De spoken hebben zich voor - genomen om de vrouw bang te maken.

Eén spook sluipt haar kamer in.

– “Ik jaag haar weg!

Morgen vertrekt zij, let maar op!”

Hij huilt, krijst en stampst op de grond.

Nu wordt de dame wel wakker.

Zij zit plots rechtop in haar bed.

Onder haar bed staan laarzen.

Zij gooit gericht... op het spook met het hoedje.

Zij krijst: “nu weet ik waar mijn glitter -
lijm is! Jij vervelende bemoei - al!”

- “Waarom doe jij zo ver - velend?

Ben jij niet blij dat ik er ben?

Ga mijn kamer uit anders belandt die
andere laars ook op jouw gezicht!”

Hevig ontdaan zweeft de spook met het
hoedje haar kamer uit.

- “Het hielp niet,” zegt hij tegen de anderen.
- “Ik kreeg een laars naar mijn kop.”

In haar bed moppert de dame: **“eerst bemoeit hij zich met mijn bakkunst en dan pikt hij mijn glitter - lijm. Wat een kinder - achtig mannetje!”**

Zij bedoelt haar man.

- “Ik ga mijn bed uit, ik heb weer trek in taart. Ik heb ook nog dorst.”

De spoken over - leggen met elkaar hoe zij haar nu aan het schrikken moeten maken. Zij zal toch het kasteel moeten verlaten.

HOOFDSTUK 4

DE SPOKEN WORDEN BANG.

De dame is in de keuken, zij had al taart maar wil nog meer.

Zij is nog steeds erg boos, zij moppert:

“hij krijgt geen ene moer van de taart!

Ik vreet hem zelf op, al word ik misselijk!”

Zij kwakt de taart op een bord en pakt een glaasje melk.

Zij neemt alles mee naar haar kamer.

- “Heerlijk!” zucht zij als zij een flinke hap uit de taart neemt. Zij knoeit.

Er valt een stuk taart op de vloer.

Zij zet de rest van de taart op haar kastje
en kruipt weer onder haar dekbed.

Spook nummer 2 komt langzaam

haar slaap - kamer binnen.

Hij is nog maar net bij haar bed of het
dekbed slaat weer omhoog.

Het klapt tegen zijn glitter - buik.

Het spook schrikt ervan.

De dame zucht: "ik heb dorst, waar staat
mijn glas melk?"

Met een uit - haal grijpt zij haar glas.

Het spook deinst opzij.

Hij glijdt uit over het stukje taart dat op
de grond was gevallen.

Daarvan schrikt het spook zo dat hij haar kamer uit - vlucht.

Nu wil spook nummer 3 ook een poging wagen.

Hij is nog maar net in haar kamer of...

“KLAP!”

Oei, taart tegen zijn glitter - hoofd.

Er suist een nog stuk taart door de lucht.

- **“Jij krijgt niets!”** schreeuwt de dame.
- **“Dan moet jij je maar niet met mijn bezig - heden bemoeien.**

Ik bak niet voor Jan zijn doedel - zak!

Jij doet toch alles beter?”

De dame denkt dat zij haar man met taart bekogelt.

- “Jij blijft voortaan van mijn spullen af, hoor je?”

Het spook denkt dat zij hem bedoelt.

Het room druipt over de zijn gezicht.

Het druipt over de uit - geharde

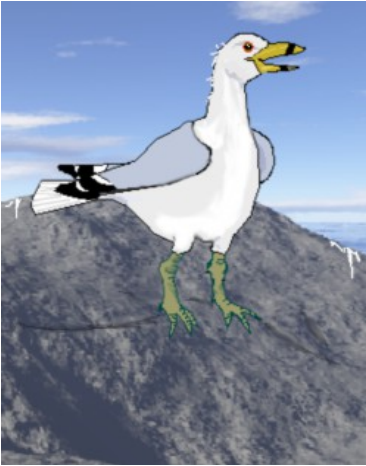
glitter – lijm.

Hij verdwijnt snel.

De spoken voelen zich opeens niet langer prettig in hun kasteel.

Zij zijn erg bang voor de dame.

Zij gaan er snel van - door.

Zij willen nooit meer terug.

Zij wonen nu op een kale rots midden op zee.

Daar komen geen mensen.

Nee, gelukkig niet.

Maar wat is dat daar op die rots?

Dat is toch geen vogel?

– "Vogel? jammeren de spoken.

"O nee!"

EINDE